

boj za prirodno srečo, njegova tragična drama in njegovo povečanje v pokornosti nadosebnim dolžnostim, ki so zahteva človeštva in njegovega osebnega poslanstva. Za take veljajo te pesmi spricho naših meril, a obveljale bi tudi pred merili sveta. Veličina in zlahtnost čustva, vsestranost čuta, ki je v živem stiku z vsem, od pojavov v naravi do najvišjih manifestacij človeka, globoka stvarnost in prirodnost razuma, zanesljivost izpovedi in objektivizacije, točnost in strnjenost pojoče besede in nedosežna oblikovna zmogljivost uvrščajo Prešerna med redke lirike sveta, kakršni so Dante, Shakespeare, Goethe, Mickiewicz, Puškin, katerih lirično delo je morda obsežnejše, ni pa pretresljivejše in popolnejše po svoji umetniški čistosti.

NERIMANA PESEM

Tone Pavček

Zame ni ta svet,
vse preveč je senc,
vse premalo sonca,
vse premalo rož.

Rad bi jasnih dni,
pisanih ravnin,
rož in hrepenenja
zvrhanih življenj,

da bi človek videl
vsepovsodi sonca,
mala, svetla sonca
v sebi in v ljudeh.

Pa sem pal na svet,
kjer je mnogo senc,
vse premalo sonca,
vse premalo rož.

Vendar moram biti,
pa čeprav v temi,
saj je človek rojen,
da lepo živi.

Le ko bo najhuje,
ko bom čisto sam,
naj se kdo za mano
z dobrim snom ozre.